

Zomer 2017

Een mooi momentje in "Het Nuenens Broek"

"De deur staat altijd aan".

Ze wijst achter haar, naar de dichte deur van de lage boerderij.

Aan de rand van de landweg staat ze, kijkt de buur met wie ze een praatje heeft gemaakt, nog even na. Ze heeft mij al aan zien komen. Haar armen voor haar middel gevouwen, met peilende oogjes of er een volgende babbel in zal zitten.

Ze is niet groot, slank nog en smaakvol gekleed. Een dametje, zo helemaal geen vrouw voor op een boerderij.

"Ja, de mensen weten dat ze altijd binnen kunnen komen, ik woon hier per slot al zo'n zestig jaar! Meestal staat de koffie klaar, ik heb de lekkerste koffie, zeggen ze altijd".

Het is een mooie nazomermiddag.

Ze mag daar graag staan, voor haar huis, uitkijkend over haar boerenland. Zo vol en groen en mooi heeft ze de bomen en struiken al jaren niet meer gezien, ja het is een prachtige zomer. Haar woorden komen als een licht kabbelend stroompje op gang, pikken de verhaaldraad gemakkelijk weer op als er even een stilte valt.

Een genoeglijk gesprekje over niets. Of misschien toch over alles.

Wat het leven zo gewoon doet lijken, blijkt bij nader inzien zo waardevol. Dat wordt voelbaar wanneer over de lichtheid van ons gesprek een schaduw valt: "ik voel me de laatste tijd vaker weer alléén". Ze trekt haar armen wat dichtter om zich heen. Het blijft even stil.

Haar man is al vijf jaar dood, daar is ze nu wel mee vertrouwd. Zijn foto staat vlak bij haar stoel, binnen, ze kan zo met hem praten, heel dichtbij. Maar pas heeft ze te horen gekregen dat ze Alzheimer heeft.

"Het wordt beetje bij beetje moeilijker," zegt ze aarzelend. Ze weet een heleboel niet meer. Ja, het is erfelijk, vanuit haar familie, ze kende het al wel. Nu is zij aan de beurt. Ze is een van de jongsten van thuis, met haar 82 jaar. En het is allemaal zo anders omdat je elkaar niet meer zo vaak ziet, niet meer zo "hendig" op de fiets stapt om elkaar op te zoeken.

Op haar manier heeft ze het ook nog druk. Het is altijd hard werken met een boerderij. Nu doen anderen het voor haar. Kijk daar komt de trekker al aan, die komt naar háár toe. Hij zou er om vier uur zijn, komt hooi maken. "Ziede, het is tien over vier. Dè is unne goeie, dor kunde van op an," waardeert ze de boerenzoon, die uit de verte naar haar zwaait.

Haar kinderen zorgen goed voor haar, ze wonen allemaal in de buurt. Komen vaak langs, zo 's avonds na het werk, voor een babbel, voor een boodschapje. De kleinkinderen ook, die ziet ze regelmatig. Ja, ook die ver weg studeert. Die pakt haar dan zo onder de arm: "méé omaatje, we gaan erop uit. Zeg maar waarheen je wilt". Ze doet het voor, ze geniet, haar gezicht straalt!

Het verpleeghuis in het dorp? Ja, daar weet ze van, daar kan ze sinds kort ook iedere week een middag heen. "Maar, en ze lacht een tikje ondeugend achter haar hand: "ik vind mezelf daar nog veuls te goed voor!"

Als ik verder loop, moet ik beloven nog eens langs te komen om haar koffie te proeven. En voor een babbel.

"De deur staat altijd aan . . . anders duwde maar es!"

Eind oktober 2018 gaat haar deur voorgoed dicht. . . . .

Louise Vettenburg

Nuenen